

Definitief in Zuid-Afrika

Samen in Zuid-Afrika

De eerste maanden

Onze vrienden Bart en Paula waren inmiddels verhuisd naar een groot huis in Pretoria en wij konden bij hen intrekken. Ik kon meteen weer aan het werk, terwijl Inge de tijd kreeg om rustig te acclimatiseren. Via Paula raakte zij als vrijwilliger betrokken bij de *tuckshop* (kantine) op de school van hun kinderen.

We begonnen allebei lekker in te burgeren en onze draai te vinden, maar zekerheid over onze verblijfsvergunning hadden we nog steeds niet. Hoewel we driftig op huizenjacht waren, konden we zonder die vergunning nergens een bod uitbrengen.

Op 22 april ging mijn telefoon. Het was de dame van het Ministerie van Binnenlandse Zaken: "Môre meneer van Dijk, ek het goeie nuus, julle permitte is goedgekeur." (Goedemorgen meneer van Dijk, ik heb goed nieuws, jullie vergunningen zijn goedgekeurd.) Dit kwam als een donderslag bij heldere hemel en ik vroeg meteen of we de vergunningen persoonlijk mochten ophalen. Tot onze grote opluchting werd dit bij hoge uitzondering toegestaan. We stapten in de auto, reden Pretoria in en haalden daar onze twee vergunningen op.

Aan de vergunning waren wel een aantal voorwaarden verbonden, waaronder een bedrag dat wij in Gerlof moesten investeren en een afschrift van ons vennootschapscontract.

Daarnaast moesten we vijftien maanden na de ondertekening van het contract ons financiële jaarverslag aanleveren. Ook wilde men dan bewijs zien dat we minimaal twee banen hadden gecreëerd. We dachten eerlijk gezegd dat men die laatste eisen na vijftien maanden wel vergeten zou zijn, maar niets bleek minder waar. Precies na die periode kregen we een brief met het verzoek de bewijzen te komen indienen.

Eindelijk legaal in Zuid-Afrika

We konden ons nu bezighouden met het afronden van allerlei losse eindjes en eindelijk echt een nieuw begin maken. Het was alsof een grote last van onze schouders was gevallen.

Het werd tijd voor een eigen dak boven ons hoofd. We vonden een leuk, vrijstaand huis in de wijk Garsfontein, in het oosten van Pretoria, op een kavel van 1000 m² met een vervallen zwembad. Het huis stond leeg vanwege een echtscheiding en het inbouwfornuis was inmiddels al gestolen.

Eigenlijk lag de vraagprijs iets boven ons budget, maar we hadden geld van Inges vader gekregen en grepen dat dankbaar aan als excuus om het huis toch te kopen. We konden een deel uit eigen middelen betalen en voor de rest namen we een hypotheek. Die wilden we zo klein mogelijk houden want de hypotheekrente lag rond de 16%.

Onze eerste actie was het verhuisbedrijf te faxen (ja, je leest het goed: faxen) om onze spullen zo snel mogelijk te laten verscheppen. Dat was geen probleem, maar het zou wel zes weken duren.

Wij wilden natuurlijk zo snel mogelijk in ons nieuwe stulpje wonen.

Gelukkig bleek maar weer eens: 'that's what friends are for'. Met behulp van vrienden hadden we al snel een bed en de meest basale huisraad en keukenspullen. We hadden geen fornuis, maar niet getreurd: dit was tenslotte Zuid-Afrika. We kochten een *braai* (Zuid-Afrikaanse barbecue) en hebben wekenlang elke avond heerlijk T-bone steaks en andere lekkernijen staan braaien.

Nadat het huis officieel op onze naam stond, konden we beginnen met het opknappen. Dat bestond voornamelijk uit verven en omdat Inge nog niet mocht werken, nam zij dit grotendeels voor haar rekening.

Ook het plafond moest aangepakt worden. Dat zou Nape doen, onze vaste plafondsabbie. Een van zijn teams kwam doorde-weeks bij Inge langs.

Toen de jongens het luik naar de ruimte boven het plafond openden, hoorde Inge hen lachen en gniffelen. Ze hadden daar een paar pornoboekjes gevonden en dachten dat die van mij waren en dat ik ze daar had verstopt. Ze waren doodsbang dat Inge het mij zou vertellen en dat ik kwaad zou worden, omdat zij haar op dit 'geheim' hadden gewezen.

Die boekjes waren van de vorige eigenaar, maar dat wisten zij niet. Toen Inge me belde met het verhaal, moesten we er smake-lijk om lachen. Ik zei dat ze de boekjes maar bij mij moesten inleveren.